

hageligheder og Tab for Fiskerne. Jeg synes, at naar en Ting er gaaet saa længe, saa kan den, som man siger, gaa Dyrehavstiden med. Om der gaar to Aar mere, inden vi saa gennemført en ny Fortolkning af Lovens 5te Bog, 10de Kapitel, eller ikke, forekommer mig at være temmelig ligegyldigt, Jeg kan derfor ikke samstemme i, at man skulde gaa dybere ind paa denne Sag, men vil tilraade det høie Thing at lade dette Lovforslag som en Veilighedslov, der er nødvendig for at befri Administrationen for forskjellige Ulemper, gaa igennem i alt Fald med en Indskrænkning af Tidsrummet, for hvilket den skal gjælde.

Breinholt: Jeg skal ikke fordybe mig i Betragtninger over Principerne for en eventuel Fiskerilov; ei heller skal jeg indlade mig paa de Resultater, Videnskaben i saa Henseende har troet at naae til, idet jeg ikke tror, at der fra dens Side endnu er tilveiebragt virkelig og fuld Klarhed over Spørgsmaalet. Jeg har kun villet tage Ordet, fordi der fra ikke saa Sider er fremkommet temmelig usympathetiske Udtalelser mod dette Lovforslag, og jeg gjerne vilde benytte Veiligheden til at lægge et godt Ord ind for det, idet jeg er den ærede Indenrigsminister erkjendtlig for Lovforslagets Fremkomst. Jeg betragter det ligesom den sidste ærede Taler som et Forslag til en rent midlertidig Lov, der aldeles ikke afgjør Noget med Hensyn til Principerne for en kommende almindelig Fiskerilov. Der foreligger her efter min Formening et rent praktisk Spørgsmaal, som man ikke kan se bort fra. Der er nemlig ved den saa ofte omtalte Høiesteretsdom etableret en ny Rettsanstuelse imod den almindelig gængse og forud gjældende. Det bliver derfor nødvendigt, at der sker en Forandring, eller ogsaa vil der ske et stort Indgreb i en Stands Ræring, for hvilken man her i Thinget, det er jeg overbevist om, nærer en almindelig og dyb Interesse, en Stand, der ikke taaler noget ret stort Indgreb i sin Ræring, som baade er den knapt tilmaalt og vanstelig at erhverve. Jeg kan derfor ikke andet end i al Korthed anbefale det høie Thing at vedtage dette Lovforslag, helst med saa ringe Underjøgelse og Drosfelse som mulig, da jeg ligesom den ærede Taler ikke skjønner rettere, end at en saadan Drosfelse mere har sin Plads overfor en almindelig Fiskerilov end her, hvor der jo slet ikke skal afgjøres eller fastlaas Principer, men kun vedtages en Overgangstid for Brugen af de Redstaber, der faktisk nu ere i Fiskernes Værg og Besiddelse, og som Willighed sikkert træver, at

der i alt Fald gives dem Veilighed og Tid til at slide op.

N. Hansen: Jeg vil blot i Lighed med de sidste ærede Talere tillade mig at lægge et godt Ord ind for, at dette Lovforslag maa blive fremmet saa hurtigt som muligt. I Egnen ved Høstjorden, hvor jeg bor, havde Fiskerne allerede forinden Ministeriets Circulære af 10de November forrige Aar paabegyndt at binde de Garn, som skulle bruges til Fiskeriet til Foraaret og Sommeren. Efter at Circulæret var udstedt, blev dette Arbejde standset paa Grund af den Forandring, som Circulæret indeholdt. I den Tid, Arbejdet har været standset, har man imidlertid haft det Haab, at der vilde ske en Afgivelse fra Circulæret, og en saadan Afgivelse er nu foreslaaet i Lovs Form. Jeg mener, at det vilde udsætte Fiskerne for et betydeligt Tab, hvis dette Lovforslag blev trukket i Langdrag, idet de ikke ville have Redstaberne færdige i rette Tid, og da deres Indtægter ogsaa under almindelige Forhold ikke ere store, ville de vel næppe kunne taale et saadant Tab. Jeg vil derfor blot tillade mig at anbefale det høie Thing at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er vedtaget i det andet Thing.

Carstensen: Lo af de ærede Medlemmer, der have haft Ordet umiddelbart efter mig, fremhævede det foreliggende Lovforslags fuldstændig midlertidige Karakter. 4 Aar ere imidlertid et Tidsrum, som ikke efter min Mening kan betegnes som midlertidigt, og jeg skal minde om, at det ærede Medlem, som aabnede Forhandlingerne i Dag, udtrykkeligt fremhævede, hvad der staar i Motiverne, at de indkomne Andragender kun gaa ud paa et eller to Aar. Det er altsaa en overordentlig stor Imødekommen, at give to à tre Gange saa megen Tid, som Andragerne anmode om. Hvad endvidere angaar den Yttring, som fremkom fra den ærede sidste Taler, at det var Synd at berøbe de Folk, der havde deres Erhverv gennem smaamaskede Garn, dette Middel til Subsistens, har jeg udtrykkelig udtalt, at jeg er fuldstændig enig med ham deri; men det er fuldstændigt lige saa ubilligt at give dem Lov til at tage det daglige Brød ud af Munden paa dem, der ikke ønske at fiske med smaamaskede Garn, og det er navnlig den Fare, jeg ser i det foreliggende Lovforslag, at det, som jeg sagde før, retter Smed for Bager, hjælper den ene Del af Fiskerne og ikke den anden. Det er umuligt at sige, paa hvilken Side Overvægten er, enten hos dem, som ikke ønske at